

پند استاد را بخوانید:

اینکه فرصت به من داده شد تا در حضور آینده سازان این آب و خاک صحبت کنم غنیمت است و این فرصت مرا وادار می کند تا کمی به عقب برگردم و بگویم که اصلا ما چه کسی هستیم و چرا اینجا هستیم؟ نقش کسی که سرآمد می شود و شما برای او کف می زنید در این دوران چیست؟ بشر سرآمد همه هستی هایی است که ما می توانیم قضاوت کنیم، احساس کنیم و ببینیم. این سرآمد هستی ها یعنی هر کدام از ما، متاسفانه عمرش کوتاه است، حد اکثر ۱۰۰ سال، بعد از آن چه می شود؟ به چه درد می خورد؟ آیا بازچه است؟ نه! اینگونه نیست. زندگی را می توان با یک مسابقه دو میدانی مقایسه کرد، دونده یک مشعل به دست می گیرد می دود و مشعل را به دست دونده بعدی می دهد و بعدی به دیگری.... برنده کسی است که این مشعل را گرمتر و با حرارت بیشتر به فرد بعدی بدهد. اگر توانست این کار را انجام دهد بودن و ماندنش در این ۱۰۰ سال می ارزد. این یک اشاره است به خاطر اینکه چرا برای انسانی که برنده است دست زده می شود، جایزه داده می شود، جشن گرفته می شود و قدر دانی می شود زیرا توانسته است مشعل را گرمتر و اضافه تر و بهتر کند. زندگی ما روی هم رفته یک پدیده پویا است. در چند سال پیش بشر بدون هیچ امکاناتی در کوه ها زندگی می کرد، همین پیشرفت ها و مشعل ها ما را به اینجا رسانده است که اینترنت و خودرو و برق و خانه داریم، همه این ها حاصل همان مشعل هایی که نسل به نسل بعد از ۱۰۰ سال عمر این قفس که از خاک درست شده است و به خاک هم برمی گردد، است. حاصل بودن همین قفس است که درونش من یا شما هستیم، این درون چیست؟ پدیده ای است که خدا این قفس خاکی را به او کرایه داد تا مدتی را بگذراند، اگر زرنگ بود و از این قفس استفاده کرد، درس هایش را خوب مطالعه کرد و این مشعل را تمیز و روشن تر تحویل نسل بعد داد، بودن او در این قفس می ارزد. این قفس پس از ۶۰ یا ۱۰۰ سال عمر وقتی که من از آن خارج شدم همه می گویند سریع آن را به خاک برگردانید که میکروب هایش دیگران را بیمار می کند. برنده کسی است که در این مدتی که مامور بود حداکثر استفاده را از این امانت ببرد. شما باید تمام مراحل دانشگاه و تحقیقات را طی کنید این مشعلی است که تازه به دست شما رسیده است. برنده شدن و افتخار آمیز بودن زمانی است که شما چیزی به آن اضافه کنید، چیزی کشف کنید و به کیفیت بودن این قفس اضافه کنید. این پدیده ای است که در تمام کشور های دنیا پیشرفت ایجاد کرده است.

امروز از تمام دنیا من جمله از ایران، بهترین ها به آمریکا می روند، حاصلش این می شود که بهترین اختراعات را مغز هایی ایجاد کرده اند که تعداد زیادی از آن ها ایرانی بوده اند پس نتیجه می گیریم خدا آن استعداد را به شما داده و نیازی ندارید که به کشور دیگری بروید، پدیده را شما می توانید در کشور خودتان پیاده کنید، علم را به حد اکثر برسانید و آن چه می توانید برای مملکت خودتان انجام دهید. بنده در این آب و خاک بزرگ شده ام و

فرصت پیدا کردم که به آمریکا بروم، دیده ام که آن ها چه می کنند، آن ها شبانه روز کار و تلاش می کنند و حاصلش از لحاظ اقتصادی و ارزش بین المللی برای خودشان است. البته مقداری از ارزش واقعی آن متعلق به تمام کشور های دنیا از جمله ایران است، چرا ما نتوانیم سهم خود را نگه داریم و به آن اضافه کنیم.

از طریق همین نیمکت هایی که پشت آن نشسته ایم ان شاء الله روزی شاهد این باشیم که بزرگترین کشفیات از دانشگاه ها و مدارس ایران بیرون بیاید. آن روز روزی است که ما همیشه می گوییم و دیگر به اجنبی رو نمی دهیم. نیرو و قدرت ساختن از پشت همین میز و نیمکت هاست و فرد از آخرین و بهترین اطلاعات که در دست بشر بوده استفاده کند، اضافه کند، سرش را بالا بگیرد و بگوید من می توانم. آخر کار سرنوشت این مملکت به دست جوانان و مخصوصا خانم ها و مادران آینده است.